

den lille Arelsen, Underkanonereren, — ham, som døde forgangen — han snufede da om ved hende, ved jeg — og det paa saadan løjerlige Tider —

„Hvad er det, du snakker om — hos Aline?“

„Ja.“

„Er du gal, din Fløs! Hvor kommer du paa saadanne Tanter?“

„Det er da nemt nok, Højbaadsmand, naar man har set dem sammen saa ofte, som jeg gjorde det — og tilmed paa en saadan intim Maade . . .“

„Aline?“

„Ja.“

„Og Underkanoner Arelsen?“

„Ja.“

„Saa skal jeg snatte mig lægge Hovedet paa Blokken om det ikke er Løgn i din Hals, Ole.“

„Men Herregud, Sluffen! Hvad ska'r det Dem? Det forholder sig, som jeg siger, det kan De være overforvisset om! Jeg saa dem lige til Afstningen, før vi skulde lette — det var Maaneskin, var det ikke?“

„Jo! Hvor saa du dem da?“

„Omme bag Arkatterne . . . For jeg skal sige Højbaadsmanden, jeg havde jo selv en Kjende tilovers for Pigebarnet, og saa mente jeg, at kunde den skærbenede Arelsen karresere hende, saa . . .“

Den gamles Ansigt var bleven saa farveløst, at Rynkerne saas i det, som de røde Arer i et Liljeblad.

„Er du sikker paa, hvad du her siger, Ole . . . Kender du ikke for halv Vind, Dreng?“

„Højbaadsmanden kan være rolig, jeg havde mine Dine i Hovedet — for det kan en Skibsdreng ogsaa ha'e. Tro De mig — jeg saa tidt nok Aline paa den Gallej — hun havde saadan sin egen Maade at fange Folk paa — især, naar de havde en Dublon paa Lommen.“

Højbaadsmand Sluffen sad længe ganske stum med Stokken mod Gulvet, og saa ud for sig med maabende Mund.

Endelig rejste han sig.

„Hvad skal jeg betale?“ spurgte han lavt.

„En gammel Mark vel, saadan som Højbaadsmanden plejer van.“

Saa tøflede han stille, underlig stille af ud til den kolde, taagede, solforladte Gade, ud til Sølet og Bognbulderet, hjem til Bøllingen og Petronille.

Men Skipperværten fik Ret. Han saa aldrig Højbaadsmand Sluffen i sin Beværtning mere.

En italiensk Gadesanger.

Til Tegning af G. N. Achen.

Herhjemme stryger Peter Fiolen
og sidder saa stiv som en Pind paa Stolen!
— Darnede mod Syd, i Drangernes Land
slynger paa Gaden den halvgamle Mand.

Helte-Tenoren fra Scenens Brædder,
maa nu klinte paa Gader og Stræder.
Stemmen er rusten, Fortjenesten fløv,
— Giv ham en Skilling, det stakkels Skrog!

3. . — e.